

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

“ΕΙΜΑΙ Ο ΠΙΟ ΓΟΗΤΕΥΓΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,,!..."

(Μία παράδεξη αυτοβιογραφία τού Φρανκ Τόν, στην όποια άπειρα λύπει το μυστικό της έπιτυχίας του στον κινηματογράφο.)

ΣΦΑΛΩΣ λίγοι ήθοποιόι στην πόλι τού κινηματογράφου δοκίμασαν τόσο πολύ τη δόξα και τις χαρές της ζωής από την αρχή σχεδόν της καριέρας τους. "Όλοι χρειάσθηκαν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να κατορθώσουν να ξεχωρίσουν από τ' άνωμο πλήθος των καλλιτεχνών της φιλομυπόλεως που ύποφέρει από την πείνα και τις στερήσεις. "Ένας απ' αυτούς τους εύτυχεις είμαι κι' εγώ. Μή κατασθίτε όμως ότι είχα εξαιρετικό ταλέντο ή ότι με βοήθησε ή καλή τύχη μου. Κάθε άλλο μάλιστα. Αυτά τα δύο πράγματα τ' ανέκαλυψα μόνον όταν έγινα «άστερας». Την έπιτυχία μου, για να είμαι ειλικρινής, την όφειλα στην

άγαπη που μου έδειχναν πάντα ή γυναίκες. Ναι, ναι, μη σας φαίνεται καθόλου παράξενο. Η γυναίκες είνε τα μόνα πλάσματα που μπορούν να καταστρέψουν έναν άνδρα ή να τον κάνουν διάσημο. Σ' έμένα συνέηε το δεύτερο. "Έγινα πασίγνωστος με τη βοήθεια των όμορφων γνωριμιών μου και με τις περιπέτειες που διέδιδαν εις θάρας μου. Στο Νέο Κόσμο, ό μόνος τρόπος για να πετύχω κανένας στη ζωή, δέν είνε ή σκληρή κι' αδιάκοπη εργασία. Πρέπει πρώτα να κερδίση την συμπάθεια των γυναικών. Αυτές από την εποχή των πρώτων άποικων μέχρι σήμερα, κανονίζουν τη ζωή της Άμερικης κι' είνε στο χέρι τους να κάνουν διάσημο έναν άνδρα ή να τον καταστρέψουν. Για να πεισθίτε, δέν έχετε παρά να διαβάσετε τους νόμους των γιάγκηδων. "Όλοι τους μιλούν για τα δικαιώματα της γυναίκας κι' όλοι τους φροντίζουν για την υπεράσπιση των συμφερόνων τους. "Ο άνδρας ποτέ δέν ύπολογίσθηκε και ποτέ δέν θεωρήθηκε άξιος της προστασίας των νόμων. "Εργάτες γιατι πρέπει να κερδίη λεφτά για να συντηρή το σπίτι του και του άπαγορεύεται αύστηρα να έχη περιπέτειες στη ζωή του χωρίς την άδεια της σύζυγού του. "Έτσι κάθε Άμερικανός έχει μεταβληθίη σε... κατοικίδιο ζώο που δουλεύει, τρώει και κοιμάται χωρίς να έχη καμιά άλλη σκέψη στο μυαλό του, παρά πώς να κερδίση περισσότερα δολλιάρια. "Η χαρές λοιπόν της ζωής στην Άμερικη είνε για τις γυναίκες και τους έκλεκτους γόντες που έχουν κατακτήσει τη συμπάθεια τους. Κολακεύομαι να πιστεύω, ότι ένας απ' αυτούς είμαι κι' εγώ. Θα σας διηγηθώ την ιστορία της ζωής μου για να πεισθίτε ότι έχω άπόλυτο δικιο. Ίταν λέω ότι ή μεγάλη μου έπιτυχία στον κινηματογράφο όφειλεται περισσότερο από κάθε άλλο στην καλωσύνη και την άφοσίωσι που δείχνουν σε μέναν ή Άμερικανδες.

Γεννήθηκα στην μικρή πόλι Νιαγάρα-Φώλς, που έχει τριάντα χιλιάδες κατοίκους και που βρίσκεται στις δύο όχθες του ποταμού Νιαγάρα κοντά στους καταρράκτες του. Αυτή ή πόλις έχει περισσότερα έργαστάσια από σπίατα κι' οι κάτοικοι της είνε όλοι τους εργατικοί. "Ως τα δεκαέντε χρόνια μου, δέν θυμάμαι να δοκίμασα καμιά άλλη εύχαρίστησι από τις έκδρομές που έκανα με τους γονείς μου στις όχθες της Άμνης. "Εοίης, για να διασκεδάσω με τα νερά της, που χυνόντουσαν άφρισμένα στη λίμνη Όντάριο. Οι καταρράκτες τού Νιαγάρα ήταν το πιο όμορφο θέαμα που είχα αντίκρυσει στη ζωή μου. Θυμάμαι ότι συχνά ό πατέρας μου ό Φράνκ Τόν, μου έζηγούσε πόσο έξυπνρετούσε τη θομηχανία αυτή ή πτώσις των νερών και μου μιλούσε για το «Λευκό άνθρακας». Χρειάσθηκε να περάσουν πολλά χρόνια για να καταλάβω τι ήταν ό λευκός άνθρακας και να έννοήσω ότι ήταν τό νερό που τό χρησιμοποιούσαν ως κινη-

τήριο δύναμι των τεράστιων έργαστάσιων. Και πράγματι, σε άκτινα εκατόν πενήντα χιλιόμετρον από αυτούς τούς καταρράκτες, ή δύναμι της πτώσεως των νερών κινούσε πολλές χιλιάδες έργαστάσιων με πανύψηλες καμινάδες και εκατοντάδες εργάτων. Μά εγώ δέν καταλάβαινα και πολλά πράγματα, ενώ στον άδελφό μου και στον πατέρα μου προκαλούσε αυτό τό θέαμα υπερόβολη εύχαρίστησι και τούς έκανε να συζητούν για τις έπιχειρήσεις τους και για τις έπιτυχεις των έργαστάσιων Φράνκ Τόν. Κι' αλήθεια, ό «μίστερ» Τόν ήταν ένας από τούς πιο πλούσιους κατοίκους της Νιαγάρα-Φώλς κι' ένας από τούς μεγαλύτερους έργαστασιάρχες. "Ωστόσο, ποτέ δέν υπερηφανευόταν για τα πλούτη του και ζούσε μία ήσυχη ζωή εργατικού ανθρώπου. "Όλη τη μέρα γυρίζε φορώντας μία φόρμα μηχανικού και δέν μπορούσε κανείς εύκολα να τον ξεχωρίση από τούς άλλους εργάτες. Το ίδιο κι' ό άδελφός μου. "Άγαπούσε ν' ανακαταείται με τις μηχανές, να μουτζουρώνεται από τα λάδια και να λερώνεται τα κοστούμια του. "Εγώ ήμουν ό μόνος άπό την οικογένειά μου που άγαπούσε να ντύεται με κομψότητα. Φορούσα δέ με τόση χάρι τα κοστούμια μου, ώστε όλες ή γυναίκες τού Νιαγάρα - Φώλς ήσαν ξετρελλαμένες μαζί μου. Δεκαέξη χρόνων έπασα θύμα μιάς άσπαγωγής! Η σύζυγος ενός έργαστασιάρχη κατάθρωσε να με πειση να την άκολουθήσω σ' ένα περιπάτο της ι αυτοκίνητο...κι' έξηφανίσθη μαζί μου! "Ο «μίστερ» Τόν άναστάσως τον κόσμο για να με βρη και τέλος έμαθε τό κρυφτό μας που ήταν σε μία βίλλα, κοντά στη λίμνη τού Όντάριο. Μ' έφερε δια της βίας στο πατρικό σπίτι, μου έσκισε όλα τα κοστούμια μου και με κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο λέγοντάς μου:

—Δέν θα θύγης από δύο μέσα, άν δέν ξεχάσης τη φίλη σου κι' άν δέν άποφασίστης ν' άφοσιώθης στα μαθημάτά σου! .

"Υστερ από μία έβδομάδα μαρτυρικής κλεισούρας, άναγκάσθηκα να ύποκύω στη θέλησι τού πατέρα μου και ν' άποφασίσω να γράψω στο Πανεπιστήμιο τού Κόρνελ. "Έκει, μά την αλήθεια, δέν τά περινούσα κι' άσχημα. "Από τον πρώτο κιάλα χρόνο όλες ή φοιτήτριες ήσαν έρωτευμένες μαζί μου και δέχονταν πρόθυμα να με βοηθήσουν στα μαθημάτα μου και στις τρέλλες μου. Τότε μου ήρθε στο μυαλό ή σκέψη να όργανώσω στο Πανεπιστήμιο διάφορες φιλοanthρωπικές γιορτές και να δώσω μία σειρά θεατρικών παραστάσεων. "Η φίλες μου ένθουσιάσθηκαν απ' αυτή την πρότασι μου, έπεισαν τούς πλούσιους γονεις τους να τις βοηθήσουν και μετά από δύο μήνες διένεσαν ή πρώτη φιλοanthρωπική παράστασις. "Η άθουσα των διαλέξεων τού Πανεπιστημίου ήταν άσφυκτικώς γεμάτη από τον καλύτερο κόσμο αυτής της πολιτείας. Κάθε εισιτήριο είχε πληρωθήη πενήντα δολλιάρια. "Όλοι ήσαν περιεργιοι να δούν τον έρασιτεχνικό θίασο τού Φράνκ Τόν. "Ο θίασος μου άποτελείτο από δέκα όμορφες υπαλλαιρινες που χόρευαν σαν τα «Ζιγκλίφντ γκέρλς» κι' από άλλους είκοσι ήθοποιούς, από τούς όποιους οι περισσότεροι ήσαν κορίτσια με θαυμάσιες φωνές. Κανείς δέν θα μπορούσε να φαντασθίη ότι αυτός ό θίασος άποτελείτο από έρασιτέχνες. "Η έπιτυχία αυτής της φιλοanthρωπικής παραστάσεως ήταν καταπληκτική. "Ο κόσμος και πρό πάντων ή γυναίκες ξετρελλαμένες κυριολεκτικώς μ' έβγαλαν πολλές φορές στη σκηνή και γέμισαν τό δωμάτιο μου με λουλούδια. "Εγώ συγκινημένος απ' αυτή την πρώτη καλλιτεχνική έπιτυχία μου παρέδωσα στο ήμαρ του Κόρνελ τις εισπράξεις της γιορτής τού άνθροντο σε είκοσι χιλιάδες δολλιάρια και τού είπα:

—Πάρτε αυτά τα λεφτά για τούς φτωγούς σας. Στο θίασο τού Φράνκ Τόν είν' άρκετή Ικανοποίησι τα χειροκροτήματα των κατόκων τού Κόρνελ. Την άλλη μέρα, όλες ή έσθμεριδες έγωσαφον γι' αυτή τη φιλοanthρωπή (Η συνέχεια εις την σελ. 559)

Ό Φρανκο Τόν και ή Κάρεν Μορλέυ, σε μία αίσθηματική ταίνια

..ΕΙΜΑΙ ΟΤΙΟ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ'!

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 545)

πράξι μου, δημοσίευσαν τη φωτογραφία μου κι ο' Ανώτατος Σύνδεσμος των Φιλανθρώπων Γυναικών, που άπένεμε τον τίτλο του «πρώτου φιλανθρώπου».

Μέχρι που να τελειώσω τις σπουδές μου στο Πανεπιστήμιο του Κόρνελ, βοηθούσα από τις φίλες μου, έδωσα πολυάριθμες φιλανθρωπικές παραστάσεις. Όλη ή 'Αμερική τώρα ήξερε γ' εμένα μου κι ο πατέρας μου είχε γ' νει βαθύπλουτος γιατί κάθε 'Αμερικανός θεωρούσε υποχρέωσή του γ' αγοράζι τὰ προϊόντα του «μιστερ Τόν, ο οποίος είχε δώσει τόσο λαμπρή ανατροφή στο γιό του!

Ύστερα λοιπόν άπ' αυτούς τους θριάμβους μου, μόλις πήρα το δίπλωμά μου, έκανα με τόν έρασιτεχνικό ήσάδο μου μιά τουρνέ στις γειτονικές πολιτείες. Μά δυστυχώς ή φλες μου δέν μπορούσαν νά έγκαταλείψουν την οικογένειά τους και νά μ' ακολουθήσουν στην υποέμικη ζωή μου. Έτσι αναγκάσθηκα με λύπη μου νά τις άποχωρισθώ και νά πάω μόνος μου στο Μπροντγουάι. Ένας έπιχειρηματίας μου είχε προτείνει ένα συμβόλαιο γιά το θέατρό μου κ' έγώ φυσικά δέν αείνηθκα την πρότασή του. Η λαορεία των γυναικών της Νέας Υόρκης ήταν κι' έδω πέρα ή αίτια της έπιτυχίας μου. Κάθε βράδυ το θέατρο ήταν άσφυκτικώς γεμάτο και καθημερινά λάθαινα ένα σωρό έρωτικά γράμματά. Έπειδή ήξερα τή ψυχολογία των θαιουαστιών μου, πού δέν τους ήρωούσαν τίποτε άλλα και ποτέ δέν τους τ παρανορούσα. Είρκακα χίλιες δικαιολογίες γιά νά μήν πάω στην συνέλευσή τους κ' άσυνα κάθε μιά με την έλπιδα ότι ήταν ή μόνη γυναικά πού είχε συγκινηθεί την καρδιά μου. Έτσι τὰ είναι πάντοτε καλά μαζί του. Στόν κινηματογράφο έπαινα γιά πρώτη φορά με τήν Τζέαν Κράουφορντ. Θυμάμαι ότι εκείνο τόν καρπό εγώ έρθει στο Χόλλυγουντ μόνο γιά νά μείνω τρείς μήνες. Μά τί τὰ θέλετε; Τόσο με γούπεσε ή ζωή της άθήνης, ώστε μέρι σήμερα έβουν πεσάδι με γρόνια κι' άκούη δέν άποφασίζω νά έγκαταλείψω τόν κινηματογράφο γιά νά έσααγυρίω στο θέατρο. Έτσι αναγκάσθηκα νά κτίσω μιά άουωση θεία στο Μπρόντγουιουτ και ν' άφοιωθώ στην καινούργια μου ζωή και στις νέες τρυφερές μου γνωριμιές. Οι 'Αμερικανοί ζηλεύουν τις έπιτυχίες μου και ποσάοθούν νά ηού υιοιούσαν, φορώντας τὰ κοστούμια πού οσάα κι' ένός κι' άκολουθώντας τυράλι το γούστο μου. Χωρίζω νά το ήλιο λαίπουν, έννι κι' ο άνθρωπος πού λαίπασει τή ήβδα και θεωρούμαι άπ' όλες τις γυναίκες του Νέου Κόσμου ως ο πιο κομψός άνθρας της 'Αμερικής!

Καθώς βλέπετε λοιπόν έγω ήσκη να υποστηρίξω ότι την μεγάλη έπιτυχία μου δέν την έφαιλα τόσο στο ταλέντο μου, όσο στην υπερόδική άνάτη πού ηού έβουν ο 'Αμερικανίδες, γιατί με θεωρούν τόν πιο γοητευτικό άνδρα του Νέου Κόσμου!

ΦΡΑΝΣ ΤΟΝ

ΜΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ ΤΟΥ 15ου ΑΙΩΝΟΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 538)

μαρα; ήταν ή πρώτη φράσις πού του έλεπε με το γοητευτικώτερο χαμόγέλο της.

Ο κ. Ντελασώ, λιγνάκι αστασιόμενος, μά περισσότερο συγκινημένος από την άνειρωδή έμφάσή της, δέν υπόθεσε γ' άποκριθί άμέσως και ή άώρας κυρία τόν άσπασε και κάθισε σ' ένα άσπολιτικό ντιβάνι, πλάι σ' ένα άγνωστο κομψοέμενο...

Έβουάδες δόλκιμοες, κάθε Κυριακή, ή κ. Λετανιέρο, όλο και πιο γοητευτική και πιο άκίτηκη και ποικίτηκη—με τούς άλλους!—έκανε την ίδια έρώτησι στον κ. Ντελασώ πού, κάθε φορά πού αστασιόμενος, πιο παραλαλιόμενος μόλις έκείνη έρόντασε κοιτά του, κάττι ποσάσθησε νά ψιθουσι κι' έβλεπε πάντα με άπελπισία την άώρας κυρία νά φεύγη ψυχρά από κοντά του.

Κατά την άνοιξη, τέλος ύστερ' από πέντε μηνών άδηαφορίας και άνοικτοάνταστα της πανδύοσης κυρίας είνε νάσει δόλκιμα την ένική του νάλην, την άρεμία τού πνεύματός του, τόν ύμνο του και την άρεσί του. Άέν ζούσε πούά ποσάσιόμενος πότε θά άσπασί ή Κιουάκι γιά νά την έσασί, γιά ν' άντικρύσει τὰ γοητευτικά μιάτια της, έτσι και νειτάρα δονή ένσπνάν του. Κάθως έπέμελλε, άνίληψε νά ασθούησά του και μιά Κιουάκι κάθλασε πόνε δέν τού άόμμενε παρὰ νά ύποταχθί στον έγβόλο και νά σιλησκόλησθαι:

—Άνάστη κυρία, τής ελεε κάθησθαι πολύ! Είμαι πρόθυμος νά άπ' παρανοήσθαι την κρεβάτοκάμαρα...άλλά με ένα όρο... —Πού; Λένετε!...

—Άνά με πάστε νει μένα μαζό, άν και δέν άνήκη στην έπιση νά την κρεβάτοκάμαρα!

Η κ. Λετανιέρο σκέθθηκε μεία της: «Μά πού το κατάλαβε έπιτέλους το παληόταϊδο!» Και τού άπάντησε φωναχτά, με κάποιον συνκίνασι:

—Άκού ηονάνα έτσι μποοί ν' άποντήγη τὰ έπιπλα πού τόσο έπαυό, είμαι ύπονορήσιμη νά δενθώ τούς δροους σας.

—Τότε λοιπόν φώναζε άπλώνοντας με άπερήρατη χαρά το χέρι του ο κ. Ντελασώ, ένα δίο, τούτα!

—Δική σας! φώναζε ή χαριτωμένη κυρία, άάζοντας το λεπτό της χεράκι στην παλάμη του άκτυχιόμενου νέου.

Τ' ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΡΜΠΟΡΝ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 549)

των άστυνομικών, έπεσε στην παγίδα και τὰ άμολόγησε όλα:

—Η Μάρθα, άπ' στους άστυνομικούς, ήταν άμορφο κορίτσι, μόνον λιγάκι δύσκολο. Ο πατέρας μου, λόγω της ηλικίας του δέν κατάφερε νά την πεισι νά γίνη γυναικά του, γι' αυτό άνέθεσε νά μεσολάσθω έγώ γιά νά της το πώ. Δέν ήμουν θέσασ κουτός νά φροντίσω γιά λογαριασμό του. Είπα λοιπόν στη Μάρθα ότι ήμουν ζετρελλάμενος μαζί της και της ύποσέθηκα ότι θά την παντρεύομαι άν θά ήμωταν φίλη μου. Έκείνη πίστεψε σά λόγια μου κι' από εκείνη τή μέρα ήταν πολύ καλή μαζί μου. Ο πατέρας μου έντούσις, άρχισε νά ζηλεύη. Στην άρχή πού δημιουργούσε ιστορίες γι' άσημαντες αίτίες και μ' άπειλούσε ότι θά με σκότωνε άν δέν έπαυα νά τόν δυσαρεστώ. Έπειτα έμωσ μου έλεε ξεκάθαρα, ότι τού άρεσε ή Μάρθα κι' ότι έπρεπε έγώ νά ύποχωρήσω. Τότε τού πρότεινα νά την πεισομαι νά δεχθί νά γίνη φίλη του. Κι' άλήθεια, αυτή ή γυναικά φαίνεται ότι ήταν πάσασ πολύ κουτή, γιάτι το δέθηκε χωρίς πολλές άντιρρήσεις. Μ' αυτή ή συμβίσι δέν κράτησε και πολύ. Ο πατέρας μέρα με τή μέρα γίνονταν πιο άπατητικός και ένα βράδυ άπάνω στη ζήλια του σκότωσε την Μάρθα. Αναγκάσθηκα νά τόν βοηθήσω νά τεταγοήσω το πτώμα της, νά το κάνομε δέματα και νά το θάψουμε στο δάσος. Έπειτα διαδάσασ με ότι ή ύπερσεία μας έφυγε γιά νά νιούσι στο σπίτι της. Κι' όλοι μάς πίστεψαν. Και θά έπισατε έλεόθεσοι, άν αυτός ο κατασπαίμενος σκόλλος δέν περούσε από τώ δάσος.

Και πρώτιστα, γάρσ σ' αυτό το σκυλλά, ή άστυνομία κατώφισε νά διαπισώσι από τώ άποσπάσιμο έγκλημα και νά συλλάβη τούς δυο δολοφόνους. Ο Μάρτε Μάνιερ κι' ο υιός του κλεισθήκαν στις φυλακές και δέν θ' άσπνίσουν νά πληρωθούν με τή ζωή τους την δολοφονία της Μάρθας Κασάρ.

ΟΤΑΝ ΕΡΘΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 528)

ζουθοόσε σκεδόν χωρίς πικρία. Μιάακαθόρητη γαλήνη κυριέε δην τον την ύπαρξί. Έρωξε μιά γοήγηση ματά στον καθόρητη μέσε βιτοίνας κι' είδε το πρόσώπο του, τις ενίδες του, τὰ γούριζα του μαλλά. Γατί νά κάλεξ με τούς φρεσούς νέους; Δέν ήταν καλύτερα νά ύποταχθί με άσπιοσεία, άποσπνόντας έτσι τόν κίνδυνο νά γίνη γελοός σά μιάτα τού κόσμου; Άτεναντίες, τού παρουσιάζοντε ή έννοια νά κήνι μιά σπάνια και γαλή πράξι. Χωρίς έννοιας, ήταν κώριος της περυσίας του. Θά κούνηε την Λουκάνη. Θά τούς πάντοσε! Τί ταίριασ τού ζευγάρι! Άς ζούσαν τούλαστον ενταγοήμενοι αυτοί οι νέοι, άπώ έκείνος πέσασ πιά την ήλμία αυτής της εντύπιας.

Μελαγγολικός, με κάποια πικρία άσπύ, ο κ. Σιμονέ ήγχε νά δεσπνήσει τού Λέγινα. Βόνη έκεί εννοιας γνωστούς του, κυριός της ήλίας του, με προγοία και κοιλίες. Μιλούσαν, μασκόλινοντας πονηρά τὰ μάτια τους, γιά τις έρωτικές τους ναυαγιές, γιά τις μενάλεις έπιτυχίες τους, γιά τις έρωσιμένες τους... Μά αυτός σκύλονόζοντε άντρώπος, πώ μοσάα οι νέοι τούζην και βίσιαν την κοπέλας. Άπο ν' άν τις διαπλάσέωσαν οι γελοίοι, έννομορμωμένο άπορομάλλιδος κατακτητά του. Δέν έστ' έμωσ τίποτε. Σόλοος μ' έπέικε α κάποιο παραφροσύνη γ' αυτούς τούς διατυγοήμενους νέους, πού — πού έξαι; — ίσοι νάβισαν κάποια γασά σ' αυτή τή γίωσάσι σιτάσση. Αισθανόντα τον έσπώ το διαροστέκό πώ άνώτερο άπ' αυτούς...

Κι' όταν κάποιος τήν ρώτησε: —Αο πόν, Σιμονέ, δέν μάς λέε και σά τίποτε; Σά δέν έχεις έρωτες; Ά—Ανοήθησε! Ένα διαροστέμο γαίονε! —Έρωτες, σ' αυτή την ήλμία!... Όχι, όχι... Είμαι τόσο νέος πιά!...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΠΩΣ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 517)

πó 100 λέξεις εκ τήν άποίων οι 80 δέν έβουν άμωσ σέσι με το ένγκλημα και οι 20 θίνων νά κούια σμιατά τους. Ο άνακοινώμενος ποέπει ν' άπαντήσι άμέσως σε κάθε έρώτησι με την πρώτη λέξι πού περναίει από το νοί του. Ένας άσος, άπαντί μεσα σε 2 ½ δευτερόλεπτα σε κάθε τέτοια έρώτησι, Ένας άσος ένοχος στις έρωτικές πού έβουν σέσι με το ένγκλημα, διατάζει νά δύνη νάνομα μιά άσπύτα, κι' έτσι τὰ 2 ½ δευτερόλεπτα πενούν κι' ο ένοχος ποδίζετα.

Τέλος έβουιμε και τή μέθοδο της ψυμολογίας των χρωμάτων, άπασ την έννε ο 'Αμερικανοί. Ο κατηγοσοίμενος κάθεται στη μέση έννε δωματίου, τού όποιου οι τούνοι είνε σκεπασμένοι με καθέσπετες. Το έρωτικό φωτίζετα με ήλεκτρονίο, με σινάσινά αυτό το πώς άλλάζει και γουαριέζετα ποσάιο, τάσο άσνά, ώστε ο κατηγοσοίμενος δέν καταλαβαίνει αυτή την ήλμία. Άπ' μιά τούτα τάτε τού τούνου τού νύκτου διάσασ έρωτήσας στις όπότες είνε ύπονορήσιμος ν' άπαντήσι. Ο κατηγοσοίμενος, κινικά, δέν άμολογεί την άλήθεια νά έσασιν βέπει σάμ καθόρητη ότι είνε κατάνλωμος, πούσιν ασάν τὰ πώμα τού άμιασά του (έξ αίτια τού φωτισμού) και τότε τὰ κήνι και άίνωσ νά το θέλι άμολογεί δην την άλήθεια!

Καθώς βλέπετε λοιπόν, οι 'Αμερικανοί έβουν διάσασ έπιστυμωτικές μεθόδους, με τις άσπες λύνουν πάντα τή γλώσσα και τών πιο πεισματάρηδων ένόχων.